

lige Injurier. For deres Bedkommende kan man kun enten anvende Christian den Stes Lov, der som Straf fastsætter Tab af Eren, eller Presselovens Analogi, og jeg veed nu ikke, om det er det ærede Medlems Mening, at Domstolene, fordi Presseloven ikke omfatter mundtlige Injurier, skulde for enhver grovere mundtlig Injurie idømme Bedkommende Tab af Eren. Er dette hans Mening, forbauser det mig, men det forbauser mig endnu mere, at han ikke har undersøgt denne Ting nærmere, thi i saa Fald vilde han ikke have udtalt sig paa den Maade, han gjorde, idet han henkastede en Beskyldning imod Domstolene. — Spørgt var der flere Ytringer af det ærede Medlem, der ganske vist vare høist mærkelige, og som der, hvis jeg ikke formodede, at det ærede Thing ønskede, at denne Forhandling snart nærmede sig sin Ende, kunde være stor Fristelse til at gaae nærmere ind paa. Det forholder sig ikke saaledes, som det ærede Medlem søgte at gjøre gjældende, at der er Uoverensstemmelse mellem den høitærede Justitsministers, det ærede Medlems for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) og mine Udtalelser om Forholdet imellem §§. 233 og 234. Der er fuldkommen Overensstemmelse imellem disse Udtalelser, men alt eftersom andre Udtalelser have givet Leilighed til at fremhæve den ene eller den anden Side, er dette steet. Der er ikke nogen Strid imellem os om, at § 233 kun kan komme til Anvendelse i de Tilfælde, hvor § 234 ikke kan komme til Anvendelse, men hvad enten man vedtager det Endringsforslag, vi have stillet, eller ikke, er der Tilfælde, hvor Borttagelsen af saadanne Dele af Træet som de, hvortil det ærede Medlem har hentydet — Grene, Qviste, ja, endog et Blad — paa ingen Maade kan komme ind under nogen af Straffelovens Paragrapher. Sagen er ganske simpelt den, at de Dele af Træet, hvis Borttagelse kunde gjøre Gjærningen til Tyveri, maae have en vis Betydning; er dette Tilfældet, kommer § 233 til Anvendelse, men have disse Dele af Træet ikke en saadan Betydning, ere de bethydningsløse, kan § 234 komme til Anvendelse, naar Forudsætningen derfor er tilstede, og forsaavidt baade det Offentlige og den privat Krænkede forlanger det. § 234 kan derimod

heller ikke komme til Anvendelse, hvor det, som det ærede Medlem (Casse) udtrykte sig, vilde være en fuldstændig Urimelighed at bringe nogenstomhelst Straffebestemmelse til Anvendelse, men det vilde være en fuldstændig Urimelighed at straffe Den, der tog et Blad eller en Qvist. Det ærede Medlem er ikke berettiget til at forudsætte en saadan Urimelighed fra de Mænds Side, der have med Lovens Anvendelse at gjøre. — Med Hensyn til § 216 gjorde det ærede Medlem gjældende, at Ingen kunde nægte, at grove Presseforfeelser vare i Tiltagen i den senere Tid, og at det var i sin Orden, at man, hvor en Forbrydelse havde vist sig at være i Tiltagen, skærpede Straffebestemmelserne for den. Jeg vil ikke strides herom med det ærede Medlem, men han maa have overhørt, hvad der blev udtalt forrige Gang, saavel af Justitsministeren, som blandt Andre ogsaa af mig, nemlig, at Udkastets Straffebestemmelser ere bethydligt strengere end de nugjældende. Der har allerede fundet en Skærpelse Sted, og altsaa maa det ærede Medlem kunne finde sig fyldestgjort derved, men Striden dreier sig ikke derom. Spørgsmaalet er kun, om man skal udelukke mitde Straffes Anvendelse for mindre grove Urefornærmelser, det vil sige, Urefornærmelser, der fremtræde under saadanne Omstændigheder, at de ere mindre krænkende for den Paagjældende. — Det ærede Medlem gjorde endnu en Bemærkning, som jeg ikke kan lade staae hen. Han sagde, at han vilde stemme for dette Besvarbeide, fordi han hellere vilde have det end den nuværende Tilstand, men iøvrigt meente han, at Loven havde Mangler, og han anførte et Exempel derpaa. Dette Exempel var imidlertid meget uheldigt. Naar han nemlig sagde, at Capitlet om Nødværge var saaledes, at den, der tog lidt haarvt paa en Nøve eller en Stimand, kunde straffes, da forholder dette sig ikke saaledes, og Enhver, der vil læse § 40, vil see det. Det ærede Medlem var fraværende, da vi under Sagens anden Behandling specielt havde med dette Capitel at gjøre og med Endringsforslagene dertil, men dersom han havde været nærværende, vilde det forhaabentlig være lykkes mig at overbevise ham om, at denne Paragraph, rigtigt læst og forstaaet, tvertimod er meget hu-